

Nieuwjaarsdag

Dit is de eerste dag en vele zullen volgen
Nu reiken wij naar u, God
Wijken wij uit naar u, God, omdat Gij
Zelf het begin zijt, het begin van alle dingen.
Gij telt de dagen niet en niet de jaren
En onze eeuwen zijn voor u seconden:
Wie weet er hoe Gij meet, met welke maten?
Wij kennen wel uw woord en uw belofte,
De naam van Hem die u op ons gelegd hebt,
De naam bescherming, de naam ik ben er.
Wij bidden u dat wij die naam gaan heten.
Wij bidden u om wijsheid en om warmte,
Kracht om te keren wat bedreigend is:
Zelfzucht, corruptie, win en eigenwaan,
Meedogenloosheid, machtswellust en moord.
Noem ons naar Hem, laat ons door Hem herkennen,
Laat Hij toch vinden de ontgoochelden,
De allerzwaksten en de allerhardsten,
De gemanipuleerden en de verwarden,
Zij die vermoeid zijn en te zeer belast,
De hulpelozen en de hopelozen,
De kreupelen, de blinden en verlamden.
Laat ons in Zijn naam, God, in Jezusnaam
Gaan werken aan Uw vrede en Uw heelheid,
Zoals Gij hebt bedoeld in den beginne.
Wees dan met onze mond en leer ons spreken,
Leid onze handen en vul onze harten
Met deze naam die ons is opgelegd.
Laat ons vertrekken en reis met ons mee.
Vandaag al, God, en alle dagen die er volgen.

Afzender:
Protestantse Kerkgemeenschap
Watergraafsmeer
Hugo de Vrieslaan 2
1097 ED Amsterdam

*Jos Brink
uit: "Heer hoor van mij"*

De eerste dag

Zo vlak voor de kerst wordt er in onze gemeente heel veel werk verzet, de versiering in de kerkzaal de voorbereiding van verschillende diensten maar vooral de attenties inpakken en wegbrengen naar onze broeders en zusters boven tachtig jaar. Ook ik was één van al die vele vrijwilligers die enkele gemeenteleden mocht bezoeken. Elk jaar zit er bij die attentie een dagboekje, voor iedere dag een kleine meditatie. De eerste dag wil ik u niet onthouden.

Donderdag 1 januari
Lezen: 1 Korintiërs 1:1-3
De eerste dag van een nieuw jaar. Je kijkt om je heen, in de wereld, in ons land. Je denkt aan je eigen leven. Hoe zal het gaan? Wat staat ons te wachten? Je leest gewoon-tegetrouw een kalenderblad, een dagboekje. Dag in dag uit luisteren naar de woorden van God: haalt dat wat uit? Er zijn er genoeg die daar hun schouders over ophalen. Of die zeggen: 'fijn voor je, dat jij in God gelooft, maar ik denk er anders

over'. In het jaar 55 van onze jaartelling was dat ook al zo, Toen schreef de apostel Paulus een brief aan de christelijke gemeente in de grote Griekse havenstad Korinte. Wat stelt die nou voor? Maar God heeft hen daar apart gezet om zijn volk te zijn! Hij deelt handen vol genade en vrede aan hen uit! Wat wil de mens nog meer, ook in 2004? Een nieuw jaar - dezelfde God!

Uit: Dag in - Dag uit 2004

Protestantse Kerkgemeenschap Watergraafsmeer

Adres

Carin te Hoonte (scriba)
Dulongstraat 33
1097 RV Amsterdam
692 53 46

E-mail

kerkenraaddebron@hetnet.nl

Internet

www.kerkdebron.org

Predikanten

Ds. C.H.W. van den Berg
Middenweg 197
692 80 89

Ds. B.A. Venemans

Hugo de Vrieslaan 4
665 68 31

Kerkelijk bureau

Gereformeerd
Guus Westra
Avogadrostraat 8 hs
692 29 15 westra230@zonnet.nl

Hervormd

Hugo de Vrieslaan 2
dinsdagen 09.00 - 12.00 uur
665 55 32 (kantooruren)
665 30 35 / 693 78 13
(spoedzaken)

Gironummers

Ger. Kerk Watergraafsmeer
511 10 71

Hervormde Gemeente Amsterdam-
Watergraafsmeer
461 209 (vrijwillige bijdragen)
31 628 (giften, etc)

Diakonie Ger. Kerk W'graafsmeer
393 56 23

Diakonie Hervormde Gemeente
Amsterdam-Watergraafsmeer
462 20 84 of 152 74 04

Meer-Zicht

477 34 00

Coll.van Kerkvoogden Herv.

Ge meente Watergraafsmeer

Meer-Zicht is het maandblad van de Protestantse Kerkgemeenschap Watergraafsmeer. Het is een platform voor berichten, meningen en achtergronden.

Meer-Zicht wordt verzonden aan gemeenteleden en verschijnt steeds op de eerste vrijdag van de maand.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen te wijzigen, in te korten of in het geheel niet te plaatsen.

Redactie en vormgeving

Dick Spijker

Laplacestraat 80-1

Ditty Peeters

Fraunhoferstraat 27

Mw. L. Palmer

Egstraat 10

E-mail:

dspijker@soz-pinkroccade-home.nl

MeerZicht verschijnt ook in braille-

Kopij nummer 2

Aanvaardt elkander

Maar het gevoel van de meerderheid is positief. In de krant las ik: 'Uitgelaten was de sfeer in de bomvolle Domkerk niet, eerder opgelucht'. Maar toch ook was er 'vreugde' zij het 'vermengd met verdriet', zoals de algemeen secretaris Plaisier de stemming weergaf. Verdriet omdat het niet gelukt was iedereen te overtuigen van de noodzaak en het goede van de fusie. Verdriet omdat er zoveel weerstand is dat gevreesd wordt voor kerkscheuring doordat gemeenten niet meegaan in de kerk die vanaf 1 mei 2004 zal heten de Protestantse Kerk in Nederland.

Hier zijn we er allemaal denk ik blij mee. We kunnen nu de federatie gaan omzetten in een fusie zodat we ook op bestuurlijk vlak één gemeente worden. Het was eergisteren een historische dag voor de kerken in Nederland. Er is een stap voorwaarts gezet op het pad van de oecumene. Er is ondanks de meningsverschillen en de weerstanden een eenheid tot stand gekomen.

Maar die eenheid is niet hetzelfde als de 'eensgezindheid' waarover Paulus spreekt in zijn brief aan de gemeente te Rome. Er wordt van ons meer dan eenheid verwacht, namelijk 'eensgezindheid'. Paulus zegt dat die ons 'in Christus past'. En hij voegt er aan toe 'opdat u één van hart en uit één mond de God en Vader van onze Heer Jezus Christus verheerlijkt'. Zonder die 'eensgezindheid' zijn we niet echt kerk. De ware oecumene is niet die van het bestuur, niet die van de lan-

'De kogel is door de kerk', zo hoorde ik vrijdagavond op de TV een journalist zeggen naar aanleiding van het fusiebesluit van de drie SOW-kerken. Met andere woorden, het besluit is er eindelijk toch gekomen. Onbedoeld sprak hij ook een andere waarheid uit. Bij de uitdrukking 'de kogel is door de kerk' tekent Van Dale aan: 'In vroeger tijd werden in gevechten de kerkgebouwen uit respect ontzien. Als de vijand zich niet aan deze ongeschreven regel stoorde en zijn kogels ook door de kerk schoot, dan betekende het dat het ergst denkbare was gebeurd'. Volgens sommigen is dat ook nu gebeurd. Iemand sprak over 'een zeer zwarte dag', een ander voelde zich 'verpletterd' door het synodebesluit.

delijke en plaatselijke organisatie, maar die van de 'eensgezindheid'.

Daarmee beweer ik niet dat de organisatie en het bestuur van de kerk niet belangrijk zijn. Vergelijk de organisatie en het bestuur maar met een huis waarin mensen met elkaar samenleven. We hebben in bestuurlijk opzicht een kerkelijk dak boven ons hoofd nodig en het organisatorische huis moet bewoonbaar zijn, maar het gaat allereerst en vooral om het met elkaar samenleven in dit huis. Het is in dat huis alleen goed toeven wanneer daar 'eensgezindheid' heerst. Het is onze roeping als gelovigen in 'eensgezindheid' onder het kerkelijk dak samen te leven. En die roeping is niet vrijblijvend. Wanneer dat niet lukt, dat samenleven in 'eensgezindheid' dan halen we daarmee een streep door het woordje kerk. Dan mogen we van alles samen doen en al doen we daarbij dan ook ons best, we zijn dan toch niet wat we moeten zijn. We gaan vaak veel te luchtig om met het woord 'kerk'. Dat is een predikaat dat niet zomaar verleend wordt. We moeten om dat predi-

kaat te verdienen als gemeente werkelijk Christus toebehoren en dat houdt in elk geval in dat we 'eensgezind' zijn.

Dat lijkt een onbereikbaar ideaal. Hoe kan Paulus zijn meetlat zo hoog leggen? Hij schrijft dit nota bene in een brief aan de gemeente te Rome waarin de gelovigen met elkaar overhoop

lagen. Het belangrijkste geschilpunt was wat je wel of niet mocht eten, geen vlees of wel vlees, geen wijn of wel wijn. Daarover bestond meningsverschil tussen de christenen met een Joodse achtergrond en de christenen van heidense komaf.

Paulus doet geen poging dit meningsverschil weg te poetsen. Hij schrijft dat de een de ander maar moet verdragen. De een moet de ander zijn plek in de gemeente gunnen. We moeten, als we het advies van Paulus volgen, elkaar de ruimte geven. In de afgelopen jaren hebben we ons daarin hier geoefend. En mijn indruk is, dat is aardig gelukt. Alle meningsverschillen zijn niet weg, maar dat hoeft ook niet, zou Paulus zeggen. Als we er maar goed mee omgaan, d.w.z. de ander verdragen en daarbij bedacht zijn op het welzijn en de stichting van onze naaste. En niet, dat voegt Paulus er ook nog aan toe, ons zelf zoeken. Ik leg dit als volgt uit. Je mag een standpunt hebben en dat met vuur verdedigen, maar wanneer je jouw standpunt als het eigen gelijk probeert aan anderen op te leg-

(Vervolg op pagina 4)

(Vervolg van pagina 3)

gen, dan zoek je je zelf, hoe vroom de bewoordingen ook mogen klinken.

Met elkaar van mening verschillen en toch in 'eensgezindheid' samenleven. Die combinatie is alleen mogelijk wanneer er iets is dat gelovigen met elkaar verbindt, dat zo fundamenteel is dat de meningsverschillen daardoor bijkomstig zijn geworden. Dat fundament vinden we in die ene sleutelzin die in het centrum staat van het bijbelgedeelte dat we gelezen hebben. Daar staat: 'Aanvaardt elkander, zoals ook Christus u aanvaard heeft, tot eer van God'.

In 1962 verscheen een boekje geschreven door de 18 predikanten die ruim veertig jaar geleden het Samen-op-Weg-proces op gang brachten, met de titel 'Aanvaardt elkander'. Terecht hebben zij daarin het enige deugdelijke fundament gezien van de oecumene.

Aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft. Christus heeft ons aanvaard, niet als perfecte mensen, niet als mensen die aan Gods eisen voldoen, maar als feilbare mensen die fouten maken en vaak liefdeloos zijn als het om anderen gaat. Realiseren wij ons nog ten volle wat dat betekent? Ervaren wij nog de goddelijke liefde van deze aanvaarding als een bron van vreugde en inspiratie en als hoop voor de toekomst? Alleen levend uit het geloof in die aanvaarding kunnen mensen door de heilige Geest aangezet worden om samen een kerk te vormen, waarin allen - door de aanvaarding door God in Christus - op de ene lijn van de genade *naast* elkaar zijn gezet, en waarin niemand zich kan verheffen *boven* een ander en waarin zij elkaar aanvaarden naar dit voorbeeld van de goddelijke liefde. Waar deze oecumene tot stand komt, daar en daar alleen bestaat de heilige, algemene, christelijke

kerk, de gemeenschap der heiligen. Dat is dus niet de organisatie van de kerk, maar dat is de kerk waarin de gelovigen in 'eensgezindheid' leven uit de aanvaarding door Christus en Hem als hun Heer erkennen - daarom heet ze 'christelijk' -; en dat is de kerk waarin elke christen welkom is en aanvaard wordt in liefde - daarom heet ze 'algemeen'; en dat is de kerk die door haar gemeenschap van liefdevolle aanvaarding anders is dan de haar omringende wereld - daarom heet ze 'heilig' en is ze een 'gemeenschap der heiligen'. Al het andere dat zich kerk noemt maar daaraan niet beantwoordt, hoe groot, talrijk, invloedrijk en machtig ook, is geen kerk.

Deze belijdende woorden klinken mooi en overtuigend. Dus maar doen: elkaar in liefde aanvaarden! Of dat moeilijk is? Ik verzeker u dat van alles wat we in de kerk proberen voor elkaar te krijgen, dit verreweg het allermoeilijkste is. Elkaar in liefde aanvaarden gaat namelijk rechtstreeks in tegen onze natuurlijke geneigdheid. Voor alle groepsvorming van mensen geldt 'soort zoekt soort'. Wij voelen ons thuis bij mensen die net zo zijn als wij zijn, dan kunnen we elkaar verstaan, dan voelen we ons niet onbegrepen of afgewezen, dan voelen we ons veilig en het minst onzeker. En zo zie je het overal gebeuren: rijke mensen trekken het liefst op met andere rijken, studenten het liefst met studenten, arbeiders met arbeiders, directeuren met directeuren, jongeren met jongeren, ouderen met ouderen, blanken met blanken, zwarten met zwarten, christenen met christenen, zware gelovigen met zware gelovigen, gelovigen van het lichtere soort met soortgelijken, hervormden met hervormden, gereformeerden met gereformeerden, katholieken met katholieken, moslems met moslems enz. En we mijden wie anders zijn, ook als die anderen onze aandacht en belang-

stelling nodig hebben, misschien ook onze hulp. En als we mensen ontmoeten die anders zijn, een andere kleur hebben, zich anders gedragen dan wij gewoon zijn, een andere kijk op het leven hebben, dan voelen wij afkeuring en angst in ons opkomen. We schermen ons af en we weren hen af. Maar zelden komen we op de gedachte dat die anderen ons iets zouden kunnen bieden. Zo gaat het in de wereld buiten de kerk, maar het 'soort zoekt soort' doet ook z'n werk in de kerk.

Maar in de kerk als 'gemeenschap der heiligen' is het parool niet 'soort zoekt soort', maar 'aanvaardt elkander'. Om bij dat laatste uit te komen, om voor anderen ruimte te scheppen en anderen een plek in ons midden te geven, moeten we iets in ons zelf overwinnen, ja heel veel, een hardnekkige geneigdheid, niet eenmaal maar steeds weer opnieuw. We hebben daar een treffend woord voor in de kerk: bekering, die altijd weer moeilijke klus waarin we afstand nemen van onze natuurlijke neigingen. Ik weet wat vele mensen over dit soort zaken tegenwoordig zeggen: maar we zijn toch zo geschapen?! Dat is meer dan een excuus, het is een visie. Het is inderdaad of natuur of Koninkrijk van God.

De enige echte, oecumenische kerk is een 'open kerk', dat is een duidelijke en een gastvrije kerk waarin mensen in 'eensgezindheid' samenleven en samenwerken. Dat is een kerk waarin de mensen weten waar ze voor staan als mensen die door God in Christus zijn aanvaard. En dat is een kerk waarin de mensen, dit wetende, elkaar in liefde aanvaarden.

C.H.W. van den Berg

Mensen

In memoriam

Gerritje Agaath Huussen

Op de leeftijd van bijna 95 jaar is op 5 december zacht en kalm overleden mevrouw Gerritje Agaath Huussen. Voor de familie 'tante Gerda'. Zij was ongehuwd, maar het middelpunt van de familie Het gedichtje boven aan de rouwkaart spreekt boekdelen:

"Je tante blijft je tante
Zo eigen en vertrouwd.
Je wilt haar niet graag missen
Omdat je van haar houdt.
Maar eens dan komt de dag
Dat je haar moet laten gaan.
Je verstand zegt dat het goed is
Maar in je ogen blinkt een traan."

Mevrouw Huussen woonde 4 jaar in De Open Hof, waarvan de laatste maanden in de huiskamergroep. Het steeds meer afhankelijk worden was voor haar heel moeilijk te accepteren. Ze was een trouwe bezoeker van de kerkdiensten en het geloof was de vaste grond onder haar bestaan. Grote woorden gebruikte zij daarvoor niet. Het schilderijtje met het lied: "Tel uw zegeningen, tel ze allen en vergeet er geen" was haar getuigenis. Dat moest waar ze ook woonde altijd zichtbaar voor haar worden opgehangen.

Op de rouwkaart staat ook de tekst:

"Laat mij slapend op u wachten,
Heer,
dan slaap ik zo gerust."

In dat vertrouwen hebben we op 9 december in de aula van begraafplaats Zorgvlied haar leven herdacht en haar begeleid naar haar laatste rustplaats. Dat zij mag rusten in vrede.

*Marja van Gaalen-van Veen
Pastor Zorgcentrum De Open Hof*

In memoriam Aart Duijzer

Al lange tijd kende ik de heer Duij-

zer en zijn vrouw, die ik namens de kerk bezocht. De heer Duijzer was een diep gelovig mens. 'Mijn Heer en mijn Heiland is mij alles', zei hij. In het begin van zijn beperkingen heeft de heer Duijzer het erg moeilijk gehad. Verdriet en tranen, omdat hij niet meer voor zijn vrouw kan zorgen zoals hij zich voorgesteld had. Toen de ziekte doorzette, heeft zijn vrouw hem liefderijk verzorgd en de laatste anderhalf jaar hem in Vreugdehof dagelijks bezocht met veel trouw.

Later was er bijna niet meer met de heer Duijzer te praten. Je kon alleen maar tot hem zeggen: 'God wacht op u, Hij staat op de uitkijk!' En dan knipte hij met zijn ogen. Op 14 december is hij overleden met de laatste woorden: 'Ik wil naar Huis'.

Op 19 december hebben wij met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen afscheid van hem genomen met de woorden van Paulus aan de Filippenzen 4:4: 'Verblijdt u in de Heer'. Dit was de wens van de heer Duijzer.

Ik ben dankbaar dat ik deze mens ontmoeten mocht.

C. Verburg

Dat was een verrassing!!

Toen ik op een voor mij niet zo beste zondag "zomaar" prachtige bloemen kreeg aangereikt uit de kerk. Hierdoor werd het ineens ZONDAG van binnen en kon het licht weer doorkomen. Ik ben er erg blij mee. Allen hartelijk dank voor de hartverwarmende gemeentegroet. (en mijn, voor de derde keer, gehavende voet gaat er ook weer van hup-pelen, te zijner tijd) Ik wens u allen veel licht op uw wegen.

Een hartelijke groet van
Lies Reuvekamp-Barf

Beter laat dan nooit!

Hartelijk dank aan de families De-

gen en Van Buuren voor de tientallen jaarlijkse gezellige autoritjes. Uw inzet, gastvrijheid en vriendelijkheid waren perfect. Nog vele jaren in goede gezondheid.

Tilly Lamballais

Dank voor alle goede wensen

De afgelopen maand bracht de post bij ons weer een grote hoeveelheid kaarten van gemeentelieden met de beste wensen voor de Kerstdagen en het nieuwe jaar. Wij willen u, ook namens onze echtgenotes, daarvoor hartelijk bedanken. En voor iedereen natuurlijk ook van onze kant alle goeds toegewenst in het jaar dat nu is begonnen.

C.H.W.v.d.B. en B.A.V.

Zieken

Mv J.H. Buttstedt ligt nog in het A. M.C. De andere al langere tijd buitenshuis verblijvende zieken zijn mv G.J. Fokker in Beth-Shalom, 243. mv A. Veen in de Buitenhof, mv L. A. Stehouwer en mv G. Voorwinden in Amstelhof, dhr. J.W. Sliedrecht in de Geinsche Hof in Nieuwegein, en mv J.C.M. Froger in Onze Woning te Diemen.

B.A.V.

Een nieuwjaar

Op weg naar de toekomst,
Is het maar één ogenblik
Want, de tijd staat niet stil
Maar neemt ons mee
Een nieuw jaar binnen.

Onze zorgen en verdriet
Vreugde en verwachting
Hoop en verantwoordelijkheid
Worden als vanzelf mee gevoerd
Over de drempel van de tijd

Op 12 december namen onze synodes het besluit om de kerken te verenigen in de Protestantse Kerk in Nederland. Eerlijk gezegd verkeerde ik zelf in spanning of het allemaal wel zou lukken. Zouden de Lutheranen het aandurven om als kleine kerk met haar eigen sfeer op te gaan in het grote geheel van de nieuwe kerk? Of zouden de bezwaarden uit hervormde kring uit angst voor verwatering van hun identiteit zich zo sterk maken dat vereiste tweederde meerderheid niet werd gehaald? Maar het is gelukt: een historisch besluit als afronding van een proces dat al in 1961 begon met de verklaring van de Achttien. In de publiciteit over dit verenigingsbesluit heb ik de verwijzing naar een eerdere hereniging gemist. In 1946 herenigden de Nederlandse Hervormde Kerk en de Gereformeerde Kerken in Nederland (in Hersteld Verband). We kunnen niet spreken van een historisch besluit, als we de eigen historie van onze kerken niet kennen. Daarom druk ik hierbij een artikel af, dat ik zeven en half jaar geleden schreef voor Kerkinformatie, toen herdacht werd dat vijftig jaar geleden deze hereniging plaatsvond. Wie bang is de eigen kerkelijke identiteit kwijt te raken in het grote geheel van de P.K.N., vindt hierin wellicht enige bemoediging.

Een wolkje als eens mans hand

Op 15 mei 1946 werd in de Nieuwe-Zijdskapel in Amsterdam de Acte van Hereniging getekend, waarmee de Nederlandse Hervormde Kerk en de Gereformeerde Kerken in Nederland (in Hersteld Verband) zich herenigden. Bij deze gelegenheid sprak Dr J.G.Geelkerken als voorzitter van de laatste Algemene Vergadering der Gereformeerde Kerken (in H.V.) onder meer de volgende woorden: "Waar wij op deze dag wel behoefte aan hebben, dat is om de wens uit te spreken, dat de hereniging van de twee kerkgemeenschappen die thans tot stand komt, in dit land anderen ten spoorslag moge zijn om de openbaring van die eenheid te zoeken waarom Christus gebeden heeft: 'dat zij allen één zijn, o Vader, opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt' [Johannes 17:21]. Onze hereniging van heden moge aan onze vaderlandse, kerkelijke hemel nog slechts een kleine wolk zijn 'als eens mans hand' [1 Koningen 18:44], God make haar tot de voorbode van een overvloedige zegen." De Gereformeerde Kerken in Hersteld Verband waren twintig jaar eerder ontstaan, toen Geelkerken als gereformeerd predikant werd geschorst door de synode van Assen

in 1926. Aanleiding was de vraag of de slang uit het paradijsverhaal al dan niet letterlijk en 'zintuigelijk-waarneembaar' had gesproken. De Gereformeerde Kerk van Amsterdam-Zuid (Parkkerk), waar Geelkerken predikant was, weigerde deze schorsing te erkennen en kwam daardoor buiten het verband van de Gereformeerde Kerken te staan. Dat overkwam ook andere kerkenraden en predikanten die de synodebesluiten van Assen bekritiseerden. Zij vonden elkaar en herstelden het verband tussen hun kerken. Zo ontstond het 'Hersteld Verband', een kleine groep die na een paar jaar 7000 zielen telde, 23 plaatselijke kerken, en 19 predikanten, onder wie naast Geelkerken bekende namen als J.J.Buskus, K.H.Kroon en E.L.Smelik.

Het Hersteld Verband werd gezien als een noodwoning, en niet als een nieuwe kerk naast de vele reformatorische kerken die er in Nederland al waren. Aanvankelijk werd de hoop uitgesproken weer opgenomen te kunnen worden in het ('oude') verband van de Gereformeerde Kerken. Pogingen tot toenadering liepen op niets uit, ook al omdat de Gereformeerde Kerken al snel met een nieuwe crisis te ma-

ken kregen rond de 'Vrijmaking'.

Toen in de oorlogsjaren de Nederlandse Hervormde Kerk steeds meer een belijdende kerk bleek te worden, zocht het H.V. contact met deze kerk om tot samenwerking te komen. In 1943 aanvaardde de Algemene Vergadering van het H.V. een overeenkomst daartoe; de Hervormde Synode kon dat eerst doen na raadpleging van de klassikale en provinciale vergaderingen. De hongerwinter zorgde echter voor stagnatie. Na de oorlog kwam alles in een stroomversnelling. De Hervormde Kerk werkte aan de eigen reorganisatie en een nieuwe kerkorde. Niet samenwerking maar hereniging werd het doel. De al eerder ontworpen samenwerkingsovereenkomst werd in maart 1946 door de Hervormde Synode aanvaard, maar was eigenlijk al achterhaald. Intussen werd namelijk al hard gewerkt aan de hereniging, die dan op 15 mei 1946 bekrachtigd kon worden. Geelkerken zag in deze hereniging een kleine wolk als eens mans hand aan de vaderlandse, kerkelijke hemel, en sprak de bede uit dat God haar tot een voorbode zou maken van een overvloedige zegen. Hoe kijken wij daar nu na vijftig jaar op terug? We mogen erkennen dat

deze hereniging inderdaad tot zegen is geweest. Met hun geringe aantal hebben de H.V.-ers omgekeerd evenredig grote invloed gehad op de Hervormde Kerk in de jaren na de oorlog, niet door zich apart te organiseren, maar door wie zij waren en waar zij voor stonden in te brengen in het geheel van de kerk. Wat is de betekenis van deze hereniging, als wij haar zien als een eerste stap op de lange weg naar de vereniging van kerken waar wij nu aan werken in het S.o.W.-proces? Naar mijn mening kunnen wij bovenal leren van de geestelijke instelling, die het H.V. tot hereniging heeft gebracht. Zij hadden de moed om de geborgenheid van de eigen groep als tijdelijke noodwo-

ning te karakteriseren en die op te geven voor een ruimere behuizing om in groter verband betrokken te raken in de grotere taak van de kerk in de samenleving. Zij hebben getoond dat het geding der waarheid niet in het isolement maar alleen in een oecumenische gezindheid tot zijn recht komt. Hun respect voor de vaderen en hun trouw aan het verleden waren voor hen geen beletsel maar juist een stimulans om open te staan voor de uitdagingen van de eigen tijd en van de toekomst.

De Acte van Hereniging hangt nu in een van de vergaderkamers van Leidschendam [nu LD.C. Utrecht]. Laat het niet alleen een herinnering zijn aan deze bijzondere kerkelijke

gebeurtenis uit het verleden, maar ook een getuigenis dat ons bepaalt bij de opdracht te blijven werken aan de hereniging van de kerk van Christus, nu en in de toekomst. Moge God dit wolkje als eens mans hand tot een overvloedige zegen maken.

*Ab Venemans
Kerkinformatie 26, april 1996*

Uit de kerkenraad

Allereerst wil ik u namens de kerkenraad een gezegend en voorespoedig Nieuwjaar toewensen! Dat we met elkaar een goed jaar in de Bron tegemoet zullen gaan. Op de kerkenraadsvergadering van 8 december 2003 stonden verschillende onderwerpen geagendeerd. Om te beginnen werd de gereformeerde, hervormde en gezamenlijke begroting van het College van Beheer voor het jaar 2004 besproken. De heren Rietbergen en van Veeren hebben deze begroting toegelicht en zijn ingegaan op de vragen, die gesteld werden. De kerkenraad heeft de begrotingen goedgekeurd. Aansluitend op deze begroting voor 2004 heeft het College van Beheer ook een financiële meerjarenplanning opgemaakt met verwachtingen ten aanzien van de baten en de lasten tot en met 2010.

Het College van Beheer heeft op basis van de huidige gegevens geprobeerd een beeld te schetsen van de komende zeven jaren. Uit de overzichten van beide kerkgemeenten blijkt, dat onze financiële positie in de loop van de jaren zal verslechteren: deels door minder inkomsten (bijvoorbeeld door teruglopende collecten), deels door hogere kosten. De financiële toekomst ziet er zorgelijk uit, maar ook weer niet zo, dat er acute actie ondernomen moet worden. De kerkenraad onderschrijft het advies van het College van Beheer om een beleidsplan op te maken voor de toekomst. Dit zal in de vergadering van het moderamen en het College van Beheer besproken worden. Verder is de samenstelling van de kerkenraad weer aan de orde geweest: met het aftreden van mw.

Peeters en dhr. van Veeren aan het begin van dit jaar, zijn er de nodige vacatures in de kerkenraad en we zijn naarstig op zoek naar goede kandidaten.

Mocht u een goed idee hebben op dit gebied, dan bent van harte uitgenodigd om dit kenbaar te maken aan de kerkenraad! Uiteraard wordt u op de hoogte gehouden van deze ontwikkelingen.

De kerkenraad heeft de door ds. Venemans voorgestelde beleidslijnen voor de verhuur van onze kerkzaal goedgekeurd, zodat deze naar we hopen voor meer duidelijkheid zullen zorgen.

Op de volgende vergadering van 12 januari zal onder andere de aanpassing van de federatie-overeenkomst geagendeerd worden.

"Rehobôth" 80 jaar

De oorsprong van het koor ligt in de Watergraafsmeer. De start was als evangelisatiekoor. Een onderwijzer, meester Prins, werd bereid gevonden de leiding op zich te nemen. De eerste repetities werden gehouden in de torenkamer van de voormalige Rehobôthkerk. Het koor maakte vorderingen en het ledenaantal groeide. Er kwam ook een nieuwe dirigent; de heer Hendrik v/d Horst (vader van de beroemde Anton v/d Horst). Naast het zingen op evangelisatiebijeenkomsten werd op zomeravonden ook medewerking verleent bij straatprediking, meestal met de populaire straatprediker N. Baas. Hendrik v/d Horst bleef vijftien jaar dirigent van het koor. Zijn opvolger werd Joh. S. Luiting. In de oorlogsjaren werd het koor kerkkoor; de Duitsers lieten het kerkenwerk met rust, dus ook het koor, verenigingswerk moest worden geregistreerd. Gestart werd met een medewerking aan een getuigenisavond in de Rehobôthkerk. (Rehobôth = de Here heeft ruimte gemaakt) Het was eerste Kerstdag 1943. Er deden maar liefst 137 leden mee, 92 dames en 45 heren. Ook de 26 jarige tenor Peter Dogger verleende zijn mede-

Op 30 januari 1924 werd het Christelijk Gemengd Koor "Rehobôth" opgericht. Tijdens de kerkdienst van 1 februari 2004 in de Bron willen we graag stilstaan bij dit feit. Een ander hoogtepunt zal het Jubileumconcert worden in november. Hierover zult u later in Meerzicht geïnformeerd worden.

werking. Op 4 januari 1950 nam Peter Dogger het dirigentschap over van de heer Luiting. Het klikte meteen tussen koor en deze enthousiaste en bezielende dirigent. Op 18 oktober 1950 werd voor de eerste keer een eigen georganiseerde uitvoering gegeven in de Emmakerk. Dit ging goed. Het volgende jaar werd wederom een uitvoering gegeven, nu in de Rehobôthkerk. Entree veertig cent. Het was kostendekkend. In juni 1956 verhuisde het koor voor de repetities naar de Tuinzaal van de Koningskerk. Ook de concerten werden nu meestal gegeven in de Koningskerk. Peter Dogger bleef tot zijn overlijden in 1999 de dirigent. Bijna vijftig jaar. Tijdens zijn ziek zijn werd het dirigentschap tijdelijk overgenomen door Bob Vuijk. Op de laatste repetitie van Peter Dogger heeft hij kennis kunnen maken met Bob Vuijk. Je kunt bijna zeg-

gen dat hij persoonlijk het dirigeerstokje heeft doorgegeven -al wist Peter Dogger toen nog niet hoe ziek hij was. De keuze voor Bob Vuijk als nieuwe dirigent is een goede geweest.

Al ruim dertien jaar hebben we in Wolter Willemsen een

fantastische pianist. Elke woensdag helpt hij ons met het instuderen van de muziek. En natuurlijk begeleid hij ons bij uitvoeringen en medewerkingen.

Per jaar verlenen we ongeveer zes medewerkingen bij kerkdiensten in verzorgingshuizen, verpleeghuizen of kerken.

De laatste jaren schommelt het aantal koorleden. Toch mogen we blij zijn dat we ± 65 leden hebben. Maar verschillende partijen kunnen best wat versterking gebruiken. Elke woensdagavond repeteren we in de Tuinzaal van de Koningskerk van 20.15 – 22.15 uur. Kom eens sfeer proeven en meezingen.

Informatie bij Johan Russchen 020 697 58 66 of Henk van Kessel 029 428 19 11.

We mogen dit tachtigjarig bestaan niet als verdienste zien, maar mogen het zo zien: de Here heeft ons inderdaad de ruimte gegeven om

Activiteiten

Passage

De eerste bijeenkomst van Passage Watergraafsmeer in het nieuwe jaar wordt gehouden op donderdag 15 januari om 8 uur 's avonds in het Trefcentrum van Tabitha, Ingenhouszhof 15. Mevrouw H. Kniestedt-Meijer komt een lezing houden over "Huwelijksrituelen". U bent allen van harte welkom.

Het bestuur

Agenda

? woensdag 7 januari 14.30 uur Volaplein 4: kontaktmiddag Middenmeer
? donderdag 8 januari 15.- uur Teslastraat 120: kontaktmiddag Archimedesbuurt
? maandag 12 januari 19.45 uur in De Bron: vergadering kerkenraad
? dinsdag 13 januari 20.- uur Pythagorasstraat 119: kontaktavond

Pythagorasbuurt

? woensdag 14 januari 14.30 uur in De Bron: vergadering bezoekdames
? woensdag 14 januari 20.- uur Simon Stevinstraat 33: kontaktavond Wakkerbuurt

Zondag 7 december 2003

Hetty, Marjo en ik zijn naar Baan7 geweest. Wat is Baan7? dat is een jongerendienst in Aalsmeer. Daar komen allemaal jongeren vanuit Nederland die er heen willen gaan. Wat doen ze daar allemaal? Er wordt gezongen en gepreekt, net als in een gewone kerk, maar dan echt op jongeren gericht, en er is een band met echt alles er op en er aan. Ik vond het echt heel leuk,

maar ik was er vroeger wel een paar keer geweest, dus was het niet nieuw voor me. Marjo vond het indrukwekkend, maar het duurde wel te lang, vond ze. Om 7 uur begon het en om 10 uur was het nog steeds niet afgelopen. Maar het is echt heel gezellig. Er komen zo veel jongeren dat ze bijna niet meer in het gebouw passen. En daarom hebben ze het Aviodome gebouw

kunnen kopen. Het Aviodome gebouw stond op de huidige locatie op de luchthaven. Het was een museum. En in dat gebouw passen wel 3000 mensen. Daar zijn ze echt heel blij mee. Maar het duurt nog een tijdje voor ze het kunnen gebruiken.

Ik zou willen vragen of de rest van de tieners het ook leuk vindt om in het nieuwe jaar mee te gaan naar

't Hoeckhuys

Allereerst: allen een gezond en voorspoedig 2004 gewenst ! We beginnen het nieuwe jaar met een feestelijke Nieuwjaarsbijeenkomst op vrijdag 2 JANUARI om 14.00 uur. Behalve van een praatje en een drankje kunt u tot ons groot genoeg van 14.30 – 15.45 uur ook genieten van het optreden van de Georgische zanggroep Kereoni. De Kerst en Jaarwisseling achter de rug blijft het voorlopig nog wel even winter en tijd voor activiteiten binnenshuis. In 't Hoeckhuys gaan we gewoon door met de activiteiten die succesvol bleken.

Maar voor wie niet eerder iets van zijn/haar gading zag bedachten we ook weer nieuwe dingen om eens de handen, voeten en zinnen wat te verzetten en samen met anderen een paar gezellige, creatieve, en/of inspirerende uurtjes door te brengen.

Dus : kom naar 't Hoeckhuys !!!!!

Wat dacht u van een lekker maaltje stampot?

Of: gaat u dan toch eindelijk weer eens tekenen, wat u vroeger zo graag deed? Bij de tekencursus kunt u werken met verschillende materialen en technieken. In de

Mandala tekencursus kunt veel van uzelf kwijt.

Of klaverjassen ? Ouderwets gezellig samenzijn met klaverjassen of een ander spelletje, bakje koffie of een drankje.

Of zomaar een praatje maken bij een bakje koffie of informatie inwinnen over allerlei zaken die voor ouderen van belang kunnen zijn?

Behalve een gesprek kunt u ook foldermateriaal komen halen over

buurt en wijk, zorg en ontspanning.

Of: niet in je eentje zitten breien of borduren, maar samen handwerken en misschien een onbekende handwerk- of hobbytechniek bekijken en uitproberen. Handwerkboeken en tijdschriften inkijken voor inspiratie. En dat hoeven niet alleen de vrouwen te zijn: vroeger breiden vissers ook vaak zelf hun truien, toch?

Loop eens binnen op maandagmiddag en neem je breiwerk en je buurvrouw mee ! Er zijn geen kosten aan verbonden, behalve de prijs van uw drankje en, indien van toepassing, wat materiaalkosten. Kortom, genoeg te doen voor elk wat wils?!

Mist u toch iets in ons programma, Heeft u een leuke suggestie of kritische opmerking, of heeft u zelf een

talent(je) aan te bieden, laat het ons weten !!

Voor informatie en opgeven voor de diverse cursussen kunt u terecht bij Elisabeth de Baat, coördinator van 't Hoeckhuys. Even binnenlopen, bellen naar tel.nr 692 0622, of een e-mailtje naar thoeckhuys@openhof.nl.

Tot ziens in 't Hoeckhuys, de koffie staat klaar

Elisabeth de Baat (coördinator)

P.S. : In verband met te weinig belangstelling komt het spreekuur van de ouderenconciërge in het nieuwe jaar te vervallen. Uiteraard is hij nog wel te bereiken via de wijkpost voor ouderen: 665 69 78

Financiën

Voor de kerk ontving ik € 60.- van O., en voor de preek op schrift € 50.- van H., € 40.- van R. en € 35.- van andere gemeenteleden. Alle gevers hartelijk dank!

B.A.V.

Openluchtkerk

In andere landen kan het nog. Zo maar, op een doordeweekse middag, een kerk binnenlopen. Zittend in een kerkbank de stilte op je in laten werken. Je klein voelen in een monumentale ruimte, die weldadig aandoet. Even lijken alledaagse problemen nietig en onbelangrijk. Het is een moment voor contemplatie, een moment los van de barsstenvolle wereld in je hoofd. Of, zoals voor Jan en mij, een moment om een kaarsje aan te steken en te denken aan de mensen die er niet meer zijn in ons leven. Mijn vader. De vader en moeder van Jan. Mijn vriendin Ellen. Onze beste vriend Ruud.

Maar in Edam, Sittard of mijn eigen dorp Kwadijk zitten de zware kerkdeuren buiten de officiële momenten altijd hermetisch op slot. Soms wijst een hangslot er nog eens extra op, dat we er niet in mogen. Waarom eigenlijk niet? een kerk is toch bij uitstek de plek om te bezinnen, tot rust te komen, om na te denken over het leven en soms over de dood? Waarom zijn in Nederland de kerken overdag altijd dicht? Waar is men bang voor? Dat de kerkschatten worden geroofd? Het

interieur vernield? Zou er nou werkelijk niemand te vinden zijn die als een goede portier de zaak een beetje bewaakt? Zoals in De Papegaai in de Kalverstraat, waar je altijd terecht kunt voor 'een kwartier voor God'. Waarom geven de kerken in Nederland zich eigenlijk zo gemakkelijk en snel gewonnen? Zou dat nou komen door dat heel lage zelfbewustzijn, zoals ik onlangs in de krant las?

Ontoegankelijke kerken zijn al jarenlang een grote ergernis. Misschien komt het daardoor dat ik in het begin zo enthousiast was over de nieuwe mogelijkheden die ons gedenkpark biedt. Laat maar komen, die bezoekers, dacht ik. Dit is zo'n verschrikkelijk mooie plek, meer mensen moeten dit weten. Zolang mensen hier maar met respect verblijven, dan kan er veel. Maar de laatste tijd ben ik daar veel minder uitgesproken in geworden. Want er zijn nog maar zo weinig groene stilteplekken in Nederland. En de druk op dat stille groen neemt toe. De reden is niet moeilijk te raden: er is steeds meer behoefte aan recreatieve ruimte. Zou het toeval zijn dat de woorden toegan-

kelijkheid en openbaarheid tegenwoordig voortdurend vallen als het over begraafplaatsen gaat? Stilte is een schaars goed in deze hectische tijden. Daarom moeten we de weinige rustige plekken die er zijn koesteren. Niet door ze, zoals bij de kerken, te sluiten en het onmogelijk te maken voor mensen om er te komen. Ook niet, zoals bij veel begraafplaatsen, door de bestemming ervan zodanig te verruimen, dat het de kant van een recreatiepark opgaat. Een begraafplaats moet te allen tijde blijven wat het is: een contemplatieve plek. Men moet er terecht kunnen om te mediteren, te overpeinzen, te bespiegelen. Men moet er in alle rust een geliefde dode kunnen herdenken of troost kunnen putten uit de prachtige natuur. De begraafplaats als openluchtkerk. Als stilte zoeken in een kerk overdag niet meer kan, dan maar bij ons.

*Marie-Louise Meuris
Overgenomen uit
Trouw d.d. 3 12 2003*

Diensten

Zondag 11 januari

'De Bron', 10.00 uur

Voorganger: Ds. Ab Venemans

Collecte: classicale diac. verplichtingen

Gebedsgroep

'De Bron', 16.30 uur

Zondag 18 januari

'De Bron', 10.00 uur

Viering van het Heilig Avondmaal

Voorgangers Pastor Nico Essen

en Ds. Kees vd Berg:

Collecte: oecumene binnen- en buitenl

Zondag 25 januari

'De Bron', 10.00 uur

Voorganger: Ds. Kees vd Berg

Zondag 1 februari

'De Bron', 10.00 uur

Voorganger: Ds. Kees vd Berg

Collecte: Werelddiakonaat

De Open Hof, 10.00 uur

Voorganger: Ds. Ab Venemans

Zondag 8 februari

'De Bron', 10.00 uur

Voorganger: Ds. Ab Venemans

Collecte: st. kuria

Kerkbalans 2004 - koersvast

Dat vraagt om een koersvast antwoord 1

Beleggen van geld is een risicovolle bezigheid. Koersvaste beleggingen bieden een grotere zekerheid. De Boodschap van het Evangelie is die koersvaste belegging.

Van 12 - 24 januari 2004 wordt via de Actie Kerkbalans het jaarlijkse appèl op u gedaan om onze plaatselijke kerkgemeenschap in stand te houden. Het gaat om een directe vertaling van de Bijbelse Boodschap in verkondiging, diaconaat en pastoraat. Dat is onmogelijk zonder uw jaarlijkse bijdragen. Het motto "Koersvast" is een oproep voor een verantwoorde financiële bijdrage voor de instandhouding van alle activiteiten van uw kerkelijke gemeente. Zonder deze bijdrage is er geen ruimte voor ontmoeting en zijn er geen mogelijkheden voor

pastoraat en diaconaat. Zonder die bijdrage ontbreekt het vermogen om een levende kerk te zijn, die haar taken in deze wereld serieus neemt.

Duizenden vrijwilligers zullen op pad gaan om- u als mede gelovige te vragen uw jaarlijkse bijdrage te geven voor de plaatselijke kerkelijke activiteiten. Dankzij hun inzet kan op veel plaatsen in Nederland ieder jaar met tevredenheid worden teruggezien op de resultaten van de actie. Ook in dat licht is de Actie Kerkbalans een unieke actie.

Een vaste koers betekent de juiste richting aanhouden. Het is leven vanuit de bijbelse opdracht door gestalte te geven aan Gods weg met mensen en om te zien naar elkaar. Dat in stand te houden vraagt van u een ruimhartig maar ook een koersvast antwoord.

Afwezig

Van zaterdag 17 januari tot 31 januari ben ik niet beschikbaar voor werk in de gemeente wegens een korte vakantie. Zo nodig kunt u een beroep doen op collega Van den Berg.